

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2016. év április hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.X.13.263/2014/8. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által a másodfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2014. szeptember 26. napján kelt 8.B.X.14.519/2013/55. számú ítéletével bűnösnek mondta ki felfegyverkezve elkövetett rablás büntetében (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont) és 2 rendbeli személy elleni erőszakos cselekménnyel fenyegetve elkövetett zaklatás vétségében (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont).

Ezért őt, mint többszörös és különös visszaesőt 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, és megállapította azt is, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész súlyosításért jelentett be fellebbezést, míg a vádlott enyhítésért, védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. február 24. napján kelt 27.Bf.X.13.263/2014/8. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a vádlottal szemben a 2 rendbeli zaklatás vétsége (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont) tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette. A fennmaradó cselekmény megnevezését rablás büntetére módosította, a vádlott különös visszaesői minőségének, valamint a büntetés halmazati jellegének feltüntetését pedig mellőzte.

A vádlottal szemben kiszabott büntetést 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra enyhítette, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetésétől eltelt fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, és kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú határozat ellen az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést, a büntetés súlyosítása végett, továbbá a 2 rendbeli zaklatás vétsége miatti hatályon kívül helyezés és az eljárás megszüntetése miatt, míg a vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a bejelentett ügyészi fellebbezést módosítva, kizárólag a büntetés súlyosítása végett tartotta fenn.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.295/2015/2. számú átiratában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az iratok tartalma alapján a vádlott személyi körülményeit illetően kiegészítésre, illetve pontosításra szorul, melyet a másodfokú bíróság észlelt és végrehajtott, így a másodfokú bíróság által megállapított tényállás irányadó a másodfokú eljárásban.

A Fővárosi Törvényszék a pontosított tényállásból megalapozottan vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítése is törvényes.

Helyesen foglalt állást a zaklatás vétsége vonatkozásában is.

Ugyanakkor a kiszabott büntetés enyhítésekor tévedett, hiszen a nagyszámú súlyosító körülményre, a vádlott eddigi életvezetésére és a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára tekintettel a kiszabott büntetés enyhítése indokolatlan.

Összességében a Fellebbviteli Főügyészség azt indítványozta, hogy az ítélet tábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést is súlyosítsa, egyebekben pedig a másodfokú ítéletet a Be. 397. §-a alapján hagyja helyben.

A harmadfokú nyilvános ülésen a Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásban bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Ismét utalt a vádlott eddigi életvitelére, előéletére és az elkövetés konkrét körülményeire, kiemelve, hogy mindezek alapján a vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabása indokolt.

A vádlott védője a harmadfokú nyilvános ülésen a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését módosította és a perorvoslatot a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése végett, másodlagosan pedig enyhítésért tartotta fenn.

Álláspontja szerint ítéleti bizonyossággal csak azt lehetett az eljárás során megállapítani, hogy valaki elvette fiatalkorú a sértettl kerékpárját. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a rablás megállapításához lenyűgöző erőszak vagy élet elleni fenyegetés szükséges, amely azonban a jelen esetben nem állapítható meg.

Ezzel kapcsolatban nyomatékosan kiemelte, hogy fiatalkorú sértettl az eljárás során gyakran változtatta meg a vallomásait, majd az ellentmondások tisztázása során végül mindig a nyomozati vallomását tartotta fenn. Az első- és a másodfokú bíróság is ezeket a nyilatkozatait fogadta el a tényállás megállapításakor, figyelmen kívül hagyva, hogy a gyakran váltogatott vallomások háttérében nyilván a család sértettre gyakorolt befolyásolása állott.

Ezzel szemben a vádlott az eljárás során a cselekmény elkövetését mindvégig következetesen tagadta, azt állítva, hogy ennek a cselekménynek az elkövetését csak ráfogták, a vád háttérében korábbi nézeteltérés áll.

A védő érvelése szerint alapvető követelmény, hogy az eljáró bíróságnak a vádlott védekezését ellenőriznie kell, ez azonban a jelen eljárásban nem történt meg.

Ennek ellenére az elsőfokú bíróság egyértelműen elvetette a vádlott védekezését, és nem fogadta el a helyszínen való tartózkodásának indokait sem arra hivatkozva, hogy a vádlotti nyilatkozatok bizonytalanok voltak.

Ezt az álláspontját azonban kellő részletességgel az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, ezzel pedig a törvény erejénél fogva kötelező indokolási kötelezettségét sértette meg.

Kiemelte a védő, hogy a sértett zárt tárgyaláson történő meghallgatása a közvetlenség elvét sértette, hiszen a sértettl úgy nyilatkozott, hogy nem fél a vádlottól és annak családjától. A bíróság ennek ellenére úgy értékelte, hogy a sértettet zavarta a vallomástételben a vádlott jelenléte, ez azonban azért aggályos eljárás, mert sem a sértetti, sem a vádlotti közvetlen reakció észlelésére és értékelésére a bíróságnak nem volt módja. Rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság csak a vádat alátámasztó bizonyítékokat elemezte és értékelte az eljárás során.

Továbbmenően a védő érvelése szerint a megállapított tényállás megalapozatlan, mivel helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz, ezen túlmenően pedig felderítetlen is, és az elsőfokú bíróság vonatkozásában az indokolási kötelezettség is sérelmet szenvedett.

Mindezek alapján az első-, és a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta azzal, hogy a megismételt eljárásban módot kell találni a feltárt ellentétek és ellentmondások pontos tisztázására.

Másodlagosan a védő a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Álláspontja szerint ez a cselekmény nem tartozik a klasszikus rablási cselekmények közé, mind tárgyi súlyát, mind pedig az elkövetési módját tekintve, márpedig ezek a körülmények azok, amelyek a büntetés kiszabásánál jelentőséggel bírnak. A vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhének egyáltalán nem tekinthető, ellenkezőleg eltúlzottan súlyos, ezért annak enyhítése mindenképpen szükséges.

A vádlott a harmadfokú nyilvános ülésen a felszólalásában és az utolsó szó jogán is az ártatlanságát hangsúlyozta.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A harmadfokú bíróság az ügyész súlyosításra irányuló, míg a vádlott és a védő hatályon kívül helyezésre, illetve másodlagosan enyhítésre irányuló fellebbezésével megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, illetve, hogy a másodfokú határozat megalapozott-e vagy sem.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomó részt megtartotta.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság helytállóan észlelte, hogy a 2 rendbeli zaklatás vétségével kapcsolatban a Be. 231. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt magánindítvány, mint feltétel hiányzik. Sem a nyomozó hatóság, sem az ügyészség, sem pedig az elsőfokú bíróság nem hívta fel a sértett1-t és a sértett2-t arra, hogy a Be. 173. §-a alapján jogosultak magánindítvány előterjesztésére.

Miután a magánindítvány előterjesztése a másodfokú eljárásban már nem pótolható, helytállóan rendelkezett a Fővárosi Törvényszék a Be. 373. § (1) bekezdés I/b.) pontja alapján a 2 rendbeli zaklatás vétsége tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezéséről és az eljárás megszüntetéséről.

A fentieket meghaladóan az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett. A bizonyítási eljárás során nem csak az ügyészség által felajánlott bizonyítékokat fogadta el és vizsgálta meg, hanem a védő indítványára tanúként hallgatta meg a tanú1-t, a tanú2-t és a tanú3-t is.

A Fővárosi Törvényszék az eljárást ugyancsak a vonatkozó perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal folytatta le.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, és azt a másodfokú bíróság is csak a vádlott nyilatkozata alapján és kizárólag a személyi körülményeit illetően egészítette ki.

Ekként megállapítható tehát a Be. 388. § (1) bekezdése alapján, hogy ez a kiegészített tényállás irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapította a harmadfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének, és számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, és melyeket milyen okból és miért vetett el. Ekként pedig az indokolási kötelezettség elmulasztására és ennek következtében az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védői érvelés nem foghat helyt.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a vádlott részben önmagával is ellentétben álló vallomásait, a sértett1 és a sértett2 tanúk nyilatkozatait, azokat egybevetette és részletesen mutatott rá az ellenmondásokra.

Helyes következtetéssel vetette el a sértett-testvérek 2014. szeptember 26-án tett vallomásmódosítását, és helytállóan állapította meg, hogy ezek a vallomások nyilvánvalóan fenygetés hatására születtek.

A másodfokú bíróság a védelem által hivatkozott sértetti nyilatkozatokban kétségtelenül fellelhető ellentmondásokat helyesen nem ítélte olyan lényegesnek, amely a sértett1 szavahihetőségét alapjaiban megdőntené.

Az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel fejtette ki az ítélet 6. oldal 5. bekezdésétől a 7. oldalig bezárólag azt, hogy a vádlott által indítványozott a tanú1, a tanú3 és a tanú2 tanúk elfogulatlansága és előadásuk hitelessége erősen megkérdőjelezhető, így nyilatkozataik a vádlotti védekezés alátámasztására nem alkalmasak.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a sértett1 és a sértett2 tanúknak az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásai, továbbá az okirati bizonyítékok, valamint a felismertetési eljárás adatai alapján a vádlott által elkövetett bűncselekményt bizonyítottak láttá.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a rablási cselekmény tekintetében a vádlott bűnösségére, és e cselekménye minősítése is törvényes.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontjában írtakra figyelemmel helytálló volt a felfegyverkezve történő minősítő körülmény megállapítása is.

Egyebekben az első- és a másodfokú bíróság jogi indokolása minden tekintetben megfelelt a hatályos anyagi jogi szabályoknak és az állandó bírói gyakorlatnak is.

A Kúria 61/2008. BK véleménye alapján helyes volt a másodfokú bíróságnak a bűncselekmény megnevezésével kapcsolatos pontosítása is.

A büntetés kiszabása során a másodfokú bíróság által figyelembe vett enyhítő és súlyosító körülmények felsorolása túlnyomó részt helyes volt.

További enyhítő körülményként kell azonban figyelembe venni a vádlott betegségét (Hepatitis C), míg nyomatékos súlyosító körülményként kell a terhére értékelni, hogy a vádlott korábbi büntetésével kapcsolatos feltételes szabadsága 2013. február 4. napján járt le, ugyanakkor a jelen eljárás alapjául szolgáló bűncselekmény elkövetésére 2013. július 16-án, azaz igen rövid idővel a feltételes szabadság lejártát követően került sor.

Helyesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor a bűnösségi kör szűkülésére tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést enyhítette, mellyel a harmadfokú bíróság is egyetértett.

Ugyanakkor az enyhítő és súlyosító körülmények értékelése alapján a harmadfokú bíróság további lényeges enyhítésre okot nem látott, ezért a büntetés enyhítésére irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem vezethetett eredményre.

Megállapította a harmadfokú bíróság azt is, hogy a másodfokú bíróság a járulékos kérdések vonatkozásában törvényesen rendelkezett.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét - helyes indokaira tekintettel - a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott által a harmadfokú bíróság határozatáig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2016. év április hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 27.Bf.X.13.263/2014/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.104/2015/10. számú végzése folytán 2016. év április hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év április hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő